

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **České dráhy, a. s.**
se sídlem v Praze 1, Nábřeží L. Svobody 1222
zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, L.L. M., advokátem
v Praze 1, Křižovnického náměstí 193/2

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem v Praze 1, Letenská 15

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2018, č. j. MF-38413/2015/1203-11,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2018, č. j. MF-38413/2015/1203-11, a platební výměr Úřadu Regionální rady soudržnosti Severovýchod ze dne 4. června 2015, č. j. RRSV 7834/2015, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč do rukou jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr Úřadu regionální rady regionu soudržnosti

Severovýchod ze dne 4. 6. 2015, č.j. RRSV 7834/2015 tak, že původně vyměřený odvod ve výši 272 000 000 Kč změnil na částku 68 000 000 Kč.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce uvedl, že mu byl napadeným rozhodnutím snížen odvod za porušení rozpočtové kázně, k němuž mělo dle názoru žalovaného dojít v souvislosti s postupem žalobce spočívajícím v uzavření dodatku číslo 1 ze dne 12. 6. 2012 ke kupní smlouvě ze dne 15. 2. 2011 týkající se dodávky 15 kusů třívozových elektrických jednotek. Uvedeným dodatkem číslo 1 žalobce změnil ujednání kupní smlouvy týkající se smluvní pokuty v tom smyslu, že nebude oprávněn po dodavateli požadovat smluvní pokutu za prodlení s dodávkou příslušné jednotky za dobu, kdy tato jednotka bude žalobcem provozována ve zkušebním provozu s cestujícími, čím žalobce údajně umožnil podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z kupní smlouvy. Napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelná, věcně nesprávná a nezákonná, neboť byla vydána v rozporu s právními předpisy v důsledku jejich nesprávné aplikace provedené žalovaným a prvostupňovým orgánem.
3. Dále uvedl, že Úřad regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod, coby správce daně (dále jen „správce daně“) je dle ust. § 8 a § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) povinen v řízení postupovat nepředpojatě, nezávisle a nestranně dbát, aby byl co nejúplněji zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je povinen obstarávat a provádět veškeré relevantní podklady a důkazy, a to i ty, které jsou ve prospěch dotčeného daňového subjektu. V případě, že správce daně vede řízení ohledně podezření z porušení právních předpisů, je povinen žalobci zajistit férový a spravedlivý proces, v němž je zejména respektována presumpce nevinny a zajištěno právo na řádnou obranu. V řízení je povinen se řídit základními zásadami daňového řízení a postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Žalobce měl za to, že správce daně všechny shora uvedené zásady v daném řízení flagrantním způsobem porušil, neboť vydání platebního výměru bylo jeho prvním úkonem. Správce daně tedy ani neoznámil žalobci zahájení daňového řízení, neumožnil mu v daňovém řízení uplatnit jeho stanovisko a navrhnout důkazy a ani sám neprovedl žádné vlastní dokazování, či nezávislé posouzení věci. V daňovém řízení tedy nebyly provedeny důkazy, které žalobce v předchozích fázích (tedy v průběhu administrativních kontroly) označil na podporu svých tvrzení. Správce daně nedal žalobci ani možnost tyto důkazy v rámci daňového řízení navrhnout. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 13) namítané pochybení správce daně neuznal a ani nenapravil. S tímto postupem se žalobce neztotožnil a odkázal na judikaturou obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2016, č.j. 22 Af 46/2015 – 42 nebo na komentář daňovému řádu (viz Lichnovský. Ondříšek a kolektiv, komentář 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 335), dle něhož „*ve vztahu k řízením, jejichž výsledkem je stanovení daně, je však nutno poznamenat, že nelze připustit, aby prvním úkonem byl zároveň platební výměr řízení v prvním stupni končící*“. Správce daně tak dle názoru žalobce rezignoval na objektivní nestranné a nezávislé posouzení věci a namísto provedení řádného daňového řízení mechanicky převzal výsledek kontroly provedené řídicím orgánem, který taktéž mechanicky a bez vlastního nezávislého přezkumu převzal závěry auditu zprávy zpracované na začátku celého procesu žalovaným. V daňovém řízení bylo již dopředu rozhodnuto v neprospěch žalobce, který byl zbaven nejzákladnější záruk spravedlivého procesu, především práva navrhnout důkazy na svoji

obranu. Všechny uvedené skutečnosti zcela popírají ústavně zaručené právo žalobce na férový a spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

4. Žalobce dále uvedl, že výrok platebního výměru je neurčitý, neboť neobsahuje vymezení skutku, který má představovat domnělou nesrovnalost, za který je odvod ukládán, ani jeho právní kvalifikaci, tedy odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, které měl žalobce vytýkaným jednáním údajně porušit. Navíc z výroku není seznatelné, ke které elektrické jednotce byl odvod vyměřen, respektive ke které žádosti žalobce o platbu se odvod stanovuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento nedostatek nenapravil (viz strana 13). Dále ve výroku zcela absentuje, za porušení kterého zákona, respektive jeho ustanovení, je odvod ukládán, chybí zde příslušný hmotněprávní předpis, který měl žalobce porušit. Je uváděno ust. § 22 odst. 2 daňového řádu, v němž je ovšem upraveno vícero relativně podobných skutkových podstat porušení rozpočtové kázně. Žalobce tak nemá šanci zjistit, jaké porušení rozpočtové kázně v jeho jednání správce daně konkrétně spatřuje.
5. V další části žaloby věnoval žalobce pozornost otázce dodatku číslo 1, když dospěl k nepochybnému závěru, že jeho uzavřením nebyla změněna hospodářská rovnováha smluvního vztahu, neboť nemohl mít reálný vliv na výběr nejvhodnější nabídky a nebyla jím narušena rozpočtová kázeň. Následně věnoval žalobce pozornost nesprávnému vyčíslení výše odvodu a dále skutečnosti, že žalovaný opomenul aplikovat na danou věc novou právní úpravu, která je pro žalobce příznivější.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v podané žalobě uvedl, že se k otázce vydání platebního výměru jakožto prvního úkonu správce daně ve věci vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že § 91 odst. 1 daňového řádu připouští zahájení řízení úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, tedy dnem, kdy byl správním orgánem učiněn první úkon ve věci vůči příslušné osobě. Prvním úkonem může být i doručení rozhodnutí správce daně. Správce daně v předkládací zprávě k odvolání uvedl, že měl k dispozici všechny podklady a důkazy potřebné pro rozhodnutí a argumentace žalobce byla součástí hodnocených důkazů. Žalobce uplatnil své námitky také v rámci odvolacího řízení a tyto byly vypořádány. Postupem správce daně prvního stupně ani postupem odvolacího orgánu tak nemohlo dojít k faktickému negativnímu zásahu do právní sféry žalobce. Vyslovil přesvědčení, že správce daně nemusí před vydáním platebního výměru provádět daňovou kontrolu, pokud považuje zjištění auditního orgánu za dostatečný důkaz pro rozhodnutí v daňovém řízení. Ministerstvo financí, jakožto odvolací orgán, nerezignovalo na objektivní zjištění ve věci, podkladem pro jeho závěry byly skutečnosti uvedené ve zprávě o auditu, závěry administrativní kontroly i důkazy navrhované žalobcem, posouzené odlišně od žalobce. Jde například o rozhodnutí soudního dvora Evropské unie ve věci C- 464/06 na rozhodnutí předsedy úřadu č.j. R158/2014/VZ-5593/2015/322/KHo, č.j. ÚOHS-R60/2014/VZ- 111323/2015/323/RBu a č.j. ÚOHS-R218/2014/VZ-40383/2015/323/KKř. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že činnost regionální rady jako řídicího orgánu a činnost úřadu regionální rady jako správních orgánů – správce daně jsou odlišné a jejich postavení je třeba odlišit. Správce daně se při své činnosti řídí právními předpisy – daňovým řádem a věc posuzuje nezávisle na základě svého správního uvážení.
7. K námitce žalobce, že je výrok platebního výměru neurčitý, protože neobsahuje vymezení skutku ani jeho právní kvalifikaci, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí,

v němž je uvedeno, že výrok obsahuje náležitosti dle § 102 daňového řádu. Rozhodnutí napadené odvoláním je odůvodněno podstatnou skutečností, že kdyby byly podmínky upravené v dodatku číslo 1 součástí původního zadání, mohlo by se výběrového řízení zúčastnit více uchazečů. Hodnocení dodatku číslo 1 vychází ze závěrů soudů zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 131/2007. K námitce, že ve výroku platebního výměru není uveden hmotněprávní předpis, žalovaný poznamenal, že podle § 122 daňového řádu postačí ve výroku uvést právní předpis, podle něhož bylo rozhodováno, nikoliv konkrétní ustanovení. Ve výroku je uveden jak procesní předpis – daňový řád, tak hmotněprávní předpis – zákon č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Konkrétní ustanovení, na jehož základě byl platební výměr vydán, je uvedeno v závěru odůvodnění, a to § 22 odst. 2 uvedené právní úpravy.

8. Dále se žalovaný zabýval otázkou vychýlení hospodářské rovnováhy smluvního vztahu v důsledku uzavření dodatku č. 1 včetně otázky výše odvodu.
9. K samotné výši vypočteného odvodu žalovaný uvedl, že odvod byl stanoven ve výši 25 % na základě příslušné metodiky správce daně a s přihlédnutím k charakteru pochybení. Žalovaný přitom odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Jednání před soudem

10. Při nařízeném jednání zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách a plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Při svém ústním projevu kladl důraz na 2 okruhy problémů – 1) procesní nedostatky 2) přiměřenost výše vyměřeného odvodu. Konstatoval, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je dle jeho názoru neurčitý, když neobsahuje vymezení skutku a právní kvalifikaci, chybí v něm odkaz na hmotněprávní normu a odůvodnění je nedostatečné, když odkazuje pouze na ust. § 22 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech. Vyslovil tak přesvědčení, že tyto okolnosti snižují právo žalobce na spravedlivý proces. Dále upozornil, že daňové řízení bylo zahájeno až vydáním konečného rozhodnutí, kterým se řízení v 1. stupni vlastně končí. Takový postup považoval za nepřipustný. K samotné výši vyměřeného odvodu pak konstatoval, že byl z původních 272 milionů Kč snížen na 68 milionů Kč a to navzdory tomu, že účel dotace byl beze zbytku dodržen. K tomu však připomenul, že odvod by neměl přesahovat výši finančních prostředků, které byly použity neoprávněně. Dále uvedl, že se žalovaný řídil rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a některé pasáže jeho rozhodnutí i doslovně převzal. Přesto nakonec vyměřil odvod ve výši 25 % na rozdíl od tohoto úřadu, který pokutu uložil pouze ve výši 0,16 % z maximální hranice její výše. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Konstatovala, že shora vzpomínané rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a dále i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 153/2019-73 svědčí závěrům žalovaného v těchto listinách vysloveným.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

12. Prvotní námitka žalobce směřovala proti procesnímu postupu správce daně, který dle přesvědčení žalobce flagrantním způsobem porušil jeho práva, když prvním úkonem, který vůči žalobci učinil, byl vydaný platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud se tedy touto námitkou zabýval prioritně, neboť řádné dodržení procesních práv účastníka řízení je nezbytnou podmínkou pro aplikaci dalších hmotněprávních ustanovení příslušných právních předpisů.
13. K této otázce krajský soud uvádí, že zákon o rozpočtových pravidlech v ust. § 22 odst. 11 písm. b) stanoví, že o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně rozhoduje u Regionální rady regionu soudržnosti úřad Regionální rady soudržnosti, přičemž odvolacím orgánem proti tomuto rozhodnutí je Ministerstvo financí. Dále z této zákonné úpravy, konkrétně ust. § 22 odst. 15 vyplývá, že při správě odvodů a penále dle odst. 9 a 11 tohoto ustanovení, tedy i v případě, kdy o uložení odvodu a penále rozhoduje úřad Regionální rady regionu soudržnosti, se postupuje podle daňového řádu a porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů postavení daňového subjektu.
14. Na základě zmíněné právní úpravy lze tak nepochybně konstatovat, že správu odvodů za porušení rozpočtové kázně vykonává v projednávané věci úřad Regionální rady regionu soudržnosti v intencích daňového řádu a žalobce má ve smyslu dané právní úpravy postavení daňového subjektu.
15. Krajský soud tedy ve světle těchto závěrů hodnotil, zda úřad Regionální rady regionu soudržnosti postupoval zákonně, když na základě závěrů Ministerstva finanční, jakožto auditního orgánu a na základě výsledků kontroly plnění veřejné zakázky provedené poskytovatelem dotace, tedy Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod, vydal rozhodnutí, jímž žalobci uložil odvod ve výši 272 000 000 Kč. Dospěl k závěru, že nikoliv.
16. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod, jakožto poskytovatel dotace, uzavřela s žalobcem dne 22. 10. 2010 smlouvu o poskytnutí dotace, jejímž předmětem bylo poskytnutí dotace na projekt „Moderní spojení Královéhradeckého Pardubického kraje“ na pořízení pěti kusů nových železničních kolejových vozidel. Poskytnutá dotace měla činit 40 % z celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 274 020 000 Kč. Žalobce vypsál na výrobu a dodávku celkem 15 kusů třívozových elektrických jednotek veřejnou zakázku. S vybraným dodavatelem Škoda Vagonka, a.s., uzavřel dne 15. 2. 2011 kupní smlouvu, jejímž předmětem byla výroba a dodávka 12 kusů stejnosměrných třívozových elektrických jednotek a 3 kusů třívozových dvousystémových elektrických jednotek. Ke kupní smlouvě byl dne 12. 6. 2012 uzavřen dodatek číslo 1.
17. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že Ministerstvo financí, jako auditní orgán, provedlo kontrolu veřejných zakázek u shora zmiňovaného projektu. Ve zprávě o auditu operace uvedlo, že z celkově ověřených certifikovaných výdajů ve výši 272 013 350 Kč jsou nezpůsobilé výdaje ve výši 68 000 000 Kč, neboť žalobce zvýhodnil vybraného dodavatele Škoda Vagonka, a.s., tím, že s ním uzavřel dodatek číslo 1, kterým došlo ke změně zadávacích podmínek týkajících se uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodávkou. Ministerstvo financí ve zprávě konstatovalo, že dodatkem číslo 1 došlo k podstatné změně, která změnila ekonomickou rovnováhu smlouvy ve prospěch vybraného uchazeče a nedostatek vyčíslilo 25 % z celkových způsobilých výdajů, tedy

částkou 68 000 000 Kč. Zjištěné pochybení žalobce bylo označeno za nesrovnalost představující porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona o rozpočtových pravidlech.

18. Z průběhu správního řízení dále vyplynulo, že poskytovatel dotace provedl na základě auditní zprávy kontrolu plnění veřejné zakázky. Ve zjištění uvedl, že uzavřením dodatku číslo 1 mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Pokud by prodávající dodal zboží řádně a včas, nemuselo by dojít k alternativnímu řešení prodloužení s plněním. Vzdáním se smluvní pokuty v dodatku číslo 1 porušil žalobce ekonomickou rovnováhu smlouvy a omezil možné nabídky jiných uchazečů. Pokud by tito uchazeči na počátku zadávacího řízení věděli, že po nich zadavatel nebude chtít smluvní pokutu za prodloužení s dodávkou v případě provozování jednotek ve zkušebním provozu s cestujícími, podali by nabídku a jejich nabídky by mohly být ekonomicky výhodnější. Dodatkem číslo 1 došlo k neohrazenému prodloužení lhůty pro dodání elektrických jednotek oproti původně sjednanému termínu a ke změně zadávacích podmínek. Přílohu protokolu o kontrole tvořila výzva poskytovatele dotace žalobci, aby se vyjádřil k reakci auditního orgánu Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2014 na právní posudek k veřejné zakázce, který zpracovala AK Havel, Holásek & Partners s.r.o. dne 10. 9. 2014. Proti protokolu o kontrole podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že dodatek číslo 1 nezměnil hospodářskou rovnováhu smluvního vztahu, neovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a jeho uzavřením nevznikla nesrovnalost ani porušení rozpočtové kázně. Dále nesouhlasil se stanovením odvodu ve výši 100 % způsobilých výdajů s tím, že je možné jeho snížení na 25 %. Vyčíslení pochybení považoval žalobce za excesivní a odporující principu přiměřenosti a spravedlnosti. Žalobce navrhl, aby řídicí orgán námitkám vyhověl a kontrolní zjištění změnil tak, že uzavřením dodatku číslo 1 se žalobce nedopustil porušení rozpočtové kázně ani nesrovnalosti. Kontrolní orgán námitkám nevyhověl a zamítl je, což bylo žalobci sděleno dopisem ze dne 13. 5. 2015. Poté vydal Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod rozhodnutí, jímž byl žalobci uložen odvod ve výši 272 000 000 Kč.
19. Hodnocením naznačených skutkových okolností a postupu žalovaného i prvoinstančního orgánu dospěl krajský soud k závěru, že v projednávané věci došlo k porušení procesních práv žalobce, a žalobu tak označil za důvodnou.
20. Jak již bylo shora konstatováno, zákon o rozpočtových pravidlech vymezuje porušiteli rozpočtové kázně pozici daňového subjektu, přičemž o uložení odvodu rozhoduje úřad Regionální rady soudržnosti a jeho procesní postup je vymezen daňovým řádem. Jinak řečeno jakmile porušitel nedodrží podmínky rozpočtové kázně, je úlohou tohoto úřadu zahájit postup, jehož výsledkem bude stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Takové řízení je zahájeno dnem, kdy ve smyslu ust. § 91 daňového řádu byl správcem daně, v daném případě Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod, učiněn první úkon ve věci. Žalovaný měl za to, že prvoinstanční orgán dostál požadavkům tohoto ustanovení, když jeho prvním úkonem bylo vydání rozhodnutí o uložení odvodu. S tímto názorem krajský soud ve shodě s námitkou žalobce nemohl souhlasit.
21. Úřad regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod vstoupil po zjištění důvodných pochybností o tom, že ze strany žalobce došlo k porušení rozpočtové kázně, do režimu daňového řádu, v němž je jako správce daně zavázán dodržet zákonný procesní postup. Byl tak povinen ve smyslu základních zásad správy daní vymezených ust. § 5 až § 9 daňového řádu zajistit žalobci spravedlivý daňový proces a byl povinen dbát, aby

skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji tak, jak mu ukládá ust. § 92 této právní úpravy. Jeho povinností tedy bylo provést dokazování na základě důkazů vyhledaných vlastní činností nebo důkazů navržených žalobcem. Důkazní řízení má přitom jasně vymezený postup v ust. § 92 až 96 daňového řádu a teprve po jeho řádném provedení ve smyslu zásady vymezené v § 8 daňového řádu a poté, co je žalobce s tímto průběhem řádně seznámen, může daný úřad jakožto správce daně vydat konečné rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně.

22. V projednávané věci je přitom zřejmé, že daňové řízení v materiálním smyslu vlastně vůbec neproběhlo. Za této situace nemůže obstát námitka žalovaného, že postupoval v souladu s ust. § 91 daňového řádu, když řízení vlastně zahájil vydáním konečného rozhodnutí. Je totiž nepochybné, že nelze připustit, by prvním úkonem byl zároveň úkon, kterým se řízení končí. Rozhodnutí o stanovení daně, v daném případě odvodu za porušení rozpočtové kázně, je výsledkem nalézacího řízení, které musí být řádně zahájeno a v jeho průběhu musí být daňovému subjektu umožněno seznámit se s důkazními prostředky tvořícími podklad pro konečné rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobci však byla pouze stanovena povinnost odvodu, čímž mu byla pouze přisouzena pasivní role bez možnosti se k věci jakkoliv vyjádřit, či do řízení jakkoliv zasáhnout.
23. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod takto v projednávané věci nepostupoval, žalobci tak upřel jeho procesní práva a celé řízení tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Z těchto důvodů tak krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v první instanci zrušit ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). Za této situace se krajský soud již nemohl dále zabývat dalšími hmotněprávními námitkami, k jejich hodnocení lze přistoupit až poté, kdy řízení před prvoinstančním orgánem nebude vykazovat shora uvedené procesní nedostatky.
24. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkonů právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a účast při jednání. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč. To vše včetně DPH. Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce (ve prospěch bankovního účtu č. 2041600108/2600 vedeného u Citibank Europe plc.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. června 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu